

Rhampsamides Aegypti Rex. Ferie Aegyptiorum.

Præstigia.

Ceres velum reliquit, fugiens Neptunum.

ut illi ajunt, descendisse vivum fertur sub terram, ed ubi Graci opinantur, sedes infernas esse, & ibi cum Cerere alca luisse; & aliquando victorem, aliquando victum fuisse: & fuissem iterum fuisse reversum; munus ab ea obtinentem, mantile scilicet aureum. Tempus à Rhampsamiti descensu ad reditum, dicebant feriaturum esse; idque ego ad memoriam meam scio observatum: & Sacerdotes pallium quoddam, quod intra unum diem detexerunt, uni è suis induere, & oculos mirrà obducere: quem gestantem pallium, ubi in via deduxerunt, qua fert ad Cereris templum; ipsos redire, illo relicto. Hunc autem Sacerdotem, oculos velatos habentem, ajunt à geminis lupis agi ad Cereris templum, quod ab Urbe viginti stadia abest, & in eundem locum à lupis reduci. Velum Cereris aliter accipitur apud Latinos: equidem illud reliquit, evanescente corpore, dum raperetur à Neptuno. Natal. Com. lib. 5. Mytholog. cap. 14. & Gyrard. Synragm. 14. n. 10. Egimus, Tom. 2. T. 10. D. 7. n. 3. ex Petra-Sancta, de symb. Heroic. lib. 9. cap. 5.

DIES II. MARTIJ.

VI. N.

GRad. 12. Solis in Piscib. Felix: Darioius. At à Firmico econtra, quippe sub illo nati piscatores & phrenetici. Andromeda oritur in hoc gradu & juxta eundem lib. 8. cap. 17. & Junctin. lib. 5. sub illo nati, crudeles & carnifices obijcendi feris & in crucem tollendi. Idem Pontan. ut vidimus Isagog. Februar. n. 4. Etiam Oriuntur Chela & Libra. Albumasar. Vindemiator oritur, immutatur aer. Aëtius, & Gran-nuyf. Arcturus occidit matutino. Ptolom. & Columell. Transstrum Navis Argus vespere oritur. Junctin. K. A. Præcedens in femore Herculis manè oritur. Alsted. Uranom. Juvenis bene ornatus retrò respiciens. Sphæ. Arab. Triangulus manè oritur. K. R. P. de Triangulo, seu Delta, in Isag. n. 6. E regione Arietis seu Numinis Ammonis collocatur ab Aegyptijs, dicuntque Portam triquetram, per quam Dij in Aegyptum ingressi: ita ut Domum Deorum immortalium, Numinumque cœlum existimaverint. Kirch. 2. Oedip. Copt. p. 2. class. 7. cap. 7. Manil. 5. v. 723. Delatoneque tribus facibus. Vid. Hygin. de Sign. celest. n. 18. German. Cæsar in Phonom. Arat. n. 17. describit sic: Est etiam propiore Deum cognoscere signo Deltoton, si quis donum hoc spectabile Nili, Divitibus veneratum undis in sede notavit.

German. Cæsar.

Tris illi laterum ductus: aquata duorum sunt spatium brevior, sed clarior ignis.

2 Mors Malaleël, filij Cainam sub Noë, ann. 296. ante diluvium. Eutyech. in Annal. Alexan. dr. qui subdit, jam jam moriturum vocasse filium Jared, patrem Henoch, & præcepisse, à monte, in quem recesserant familiaræ Seth, nunquam descendere propter periculum filiarum Cain. Unde dictus Jared, id est, descensus, quia in diebus suis, filij Seth, qui dicuntur filij Dei, descendentes de monte prævaricati sunt. Alvares. de Tolled. Histor. Eccles. lib. 2. cap. 22. Non fuisse primogenitum, sed propter pietatem jus acquisisse; astruit Genebrard. Ann. 460. Inter Hebræos, necdum inchoato anno secundo ab exitu Aegypti, oblatio Nathanaël Principis tribus Isachar, in erectione & consecratione Tabernaculi, eisdem muneribus, quibus Dux Juda, die 1. n. 2. Numer. 7. 18. Hoc etiam die à Seder-Ol. cap. 7. & Leonard. Mario in K. signatur aqua lustralis ex vacca rufa in cineres redacta cum cedro hyssopo, coccoque bis tincto, & aspersi pro peccato cuncti Israëlitar. Numer. 19. à 1. Hebr. 9. à 19. In terra Promissionis, ait Hieronym. Epist. 27. Montis Oliveti, in quo per annos singulos Vacca rufa cremabatur in holocaustum Domino; & cujus cinis expiabat populum. De aqua lustrali Ethnicorum, die 26. n. 4. Ab Adrichom. describitur post prodigium virgæ Aaron in Tabernaculo floridae. Vid. d. 26. & n. cit. Anno 1. Ducatus Josue in initio mittuntur exploratores in Jericho. Serar. in Josue lib. 2. cap. 2. & Commentar. in cap. 6. quæst. 31. Abulens. hic à quæst. 9. & in cap. 4. quæst. 2. Vidimus pridie Philonis Biblij sententiam, sed Rabbini sentiunt fuisse Phineën & Caleb, hunc senem, & illum summum sacerdotem, illosque jusisse Josue simulare stultitiam, amentiam, vel fieri mutos. Ita R. Salomon. Alij asserunt missos fuisse opifices ac magistros rerum mechanicarum, vel fictiles ollas testasque gestasse; cum illisque pervenisse in Jericho. Serar. d. Post annum septimum Principatus Josue (ut optimè computant Theodoretus in Josue, quæst. 16. Abulens. in 11. Josue, quæst. 11. & 90. Ar. Montan. Masius, & Serar. in cap. 12. quæst. 3.) decreta est fors terræ promissæ inter novem & semis tribus Israël: quia Moyses trans Jordanem jam diviserat terram inter Gad, Rubem, ac Manassè dimidiam tribum. Numer. 34. 14. Ita Joseph Gorionides in Histor. Judaic. ex Josue 14. In hujusmodi consilio decreta prima fors tribui Juda: 15. 1. Eo-

Obitus Malaleel.

Oblatio 2.

Aqua lustralis & vacca rufa.

Nascitur Obcd.

Finis nuptiarum Esther.

Antiochus Magnus recuperat deam.

Quando templum Numinis erectum in Aegypto?

Jason à Pontificatu deponitur.

Eodem die nascitur è Rhutide Obed avus David. Raschi, & Reuclin. Vide 25. Jul. n. 7. 3 Zorobabel anno secundo Darij Histaspis nunciat Judæis, qui erant in Babylonia, facultatem obtentam & optatam redeundi in patriam. 3. Esdr. 5. 6. Eodem in die anno octavo Artaxerxis, finis sumptuosissimi apparatus celebritatis nuptiarum Eithers cum illo. Vide 2. Decemb. n. 3. Immo ut placet Rabbinis, præ pulchritudine nimia Eithers acceleratæ sunt nuptiæ, ut ibid. dicemus, n. 4. 4 Anno ab hinc 248. & à victoria de illo parta, à Ptolemæo Philopatore, ann. 5. Antiochus Magnus, inertiam, luxuriam Aegyptij Regis explorans, quoniam mancipium erat Veneris & Agathocliæ meretricis, majestatis oblitus (ut ait Justin. lib. 30.) aggreditur valido exercitu in Judæam subitam Ptolemæo (prius expugnatris, quas primo bello amiserat, urbibus Phœnicia & Cœlesyriæ) Tandem victor Antiochus Judæam suæ ditioni adjecit: inquit Joseph. lib. 12. Antiq. cap. 3. Inhiavit etiam Aegypto, mortuo Philopatore, & ejus filio Ptolemæo Epiphane, quinquenni relicto, verum sub tutela Romanorum; qui eum ab Aegypto removerunt cum tuto exercitu, uti dicemus, 5. Octobr. n. 5. Augustin. 18. Civ. cap. 45. asserit, Judæos subtractos ab Antiocho, rursus sub jugo traxisse Ptolemæum Epiphane. Ex similibus articulis & nomine Antiochi in utroque Syriæ Rege, orta est diversitas opinionis, signantis templum sub Magno erectum in Aegypto, à quodam Onia Hebræorum sacerdote, simile Jerosolymitano, cum illi faveret Ptolemæus Epiphaes; cui sententiæ adherere videtur Hieronymus, in Daniel. 11. 14. Verum cum communiori sententia Sacerdos ille signetur filius Oniæ Sancti, & sub Regibus Aegypti Philometore, atque Syriæ Antiocho Epiphane; tempus antevertitur templi in Aegypto extructi, uti vidimus 24. Januar. à n. 5.

5 Anno uno antequam præfatus Onias è Jerosolymis fugeret in Aegyptum juxta Briet. & tertio, postquam pater ejus amotus à Summo Pontificatu per fratrem Jasonem; hic etiam ab Antiocho Epiphane depositus fuit à munere surrepto fratri. Post triennij tempus dicitur, 2. Machab. 4. 23. Id est, post triennale tempus ab initio primæ Antiochi expeditionis in Aegyptum, dum redijt triumphans, ut inquit Serar. hic. Perfidus ambitiosus tetendit insidias. Petavio placet, extructas fuisse paulò antequam Epiphanes denuò Aegyptum peteret; quod Tom. 1. Ephem.

rationalius videtur, ex excursionis Jasonis in urbem facta, de qua, 15. April. n. 5. Ita ergo instructus est dolus, ut refertur à v. cit. Menelaus frater Simonis Benjamitæ (templi qui fuerat præpositus, & ob seditiones ab Onia Sancto è templo & urbe fuerat ejectus, uti referendum, 11. Decembr. n. 4.) non frater Oniæ & Jasonis (ut delirat Joseph. 12. Antiq. cap. 6.) Jasoni moribus erat ac familiaritate conjunctus. Hoc usus pseudopontifex Jason, ad quodlibet facinus habili (qua de causa eum Epiphani commendabat, uti strenuum, industrium, & cuius muneris aptum) ut talenta promissa Regi pro Summo Sacerdotio, cum alijs xenijs portaret. Abusus ergo amici commendatione ac vulneratâ fide, Menelaus tradita creditaque talenta suo nomine obtulit Antiocho, additis alijs trecentis; quibus in se retorfit emens à Rege summum, quod prius Jason emerat, sacerdotium. Quo quidem plenus rubore Jason, sicut Sanctum Oniam compulerat migrare in Daphnem sine officio; ita deceptus ab amico à munere usurpato amotus, fugit in Ammanitem. Sic ergo Menelaus acceptis mandatis à Rege, Jerosolymam venit: Nihil quidem habens dignum sacerdotio: animos verò crudelis tyranni, & fera belluæ iram gerens. Ibid. à v. 25. Serar. Redan. & Sanctius hic à n. 15. Briet. Ann. 3833. Tor-niell. 3882. Adrich. 3792. Genebr. 3911. Petr. Comest. in Esther. cap. 11. & Petav. 1. p. Rationar. tempor. lib. 4. cap. 9.

6 Ex Summi Pontificatus vicissitudine præfata mendacium comminiscitur Joseph. lib. 12. cit. Concitata per Jasonem (ait) contra novum Pontificem Menelaum seditione, & populo in partes scisso; Tobia filij steterunt à Menelai partibus. Major autem populi pars factionem Jasonis sequebatur: quorum vim non sustinentes, Menelaus & Tobia filij recesserunt ad Antiochum, dicentes, se velle relictis patrijs institutis ac legibus, religionem Regis & Græcianos ritus assumere: rogaveruntque Regem, ut sibi permitteret gymnasium Jerosolymis struere, &c. Pontificatu Menelai, nec hujus occasione minimè erectum Jerosolymis gymnasium; sed sub Jasonem in initio regni Epiphani. Menelaus autem in Pontificem electus est postquam triennio Jason munere functus erat. Liquer, 2. Machab. 4 à v. 7. & 34. Qui fuerint filij Tobia, videris, 18. Novembr. n. 6. (Menelaus ergo non diu in empto Sacerdotio perstitit, quoniam ab electore depositus simulatque promissa non solvit. Videbimus, 2. Septembr. n. 12.) De toto articulo fusè actum, 15. Januar. à n. 2.

Pro illo Menelaus eligitur.

Qui pessimus.

Seditio propter inru-fos Pontifices.

7 Post sex annos calculatione Saliani sciens suorum vel sub magnis Ducibus cladem (de quibus d. 28. n. 6. & 9. April. n. 6.) Lysias, quem designaverat, Vicarium Antiochus in toto regno (ut relatum, 26. Januar. n. 7.) ne incuriæ tribueret Epiphanes tot adversa, ex quo Machabæus superavit exercitus à se missos; cogitavit, & delere ignominiam, & resarcire damna. Quapropter anno sequenti, ut ait Josephus, 12. Antiquit. cap. 11. ex 1. Machab. 4. 28. die Nisan, secundà, uti adsignat. Raucilin. congregatis lectissimorum militum sexaginta millibus, & equitum quinque; Judæam ingressus, montana ascendit, & castra posuit in Bethoron, quo loco anno præcedenti Seronem, à se missum, vicerat Judas. Adi 26. Januar. cit. Lysias haud felicior cæteris ducibus: etenim eadem fortitudine ac in Deo fiducia, tantoque in hostes Judas impetu in vectus est; ut in primo congressu quinque millia fortissimorum straverit: qua clade tantum terroris phalangibus incussit; ut fugam continuo caperent. Lysias ergo videns suorum fugam, & statutum à Judæis aut mori, aut libertatem asserere; titulo quærendi mercenarios milites ad auxilia in opportunis tempus, sed reverà ut suam & suorum infamiam occuleret; quasi fuisset duntaxat velitatio, in regiam recessit, ut alijs provideret, & facta Antiocho quamprimum nuntiaret. 1. Machab. 8. à 28. Petr. Comest. cap. 2. Serar. Alapid. Redan. & Sanctius hic. Genebrard. Ann. 3926. Adrichom. 3800. Salian. & Briet. 3889. & Torriell. 3890. n. 1. Machabæus ergo statim decrevit mundare sacra, ut in templo rediret sanctificatio; uti videbimus, Maij, 2. n. 6.

8 Ab illustri hac vicinè victoria anno 24. juris sui esse coeperunt Judæi, quoniam ex jactura regni Syriæ coepit & florescere regnum Judæorum; ut observat Genebrard. Ann. 3952. igitur Simon cum misisset ad Nicatorem Ciliciæ degentem aurum coronarium & ratum foedus inter utrumque adversus Tryphonem, quod indicat vox Bahem: id est, Inter nos (etsi nonnulli exponant cum corona missum monile aureum, armillam, baltheum, palmam, ramum, aut sceptrum) Demetrius, ut constat ex diplomate, 1. Machab. 13. à 36. Judæis concessit, ut deinceps in perpetuum non dicerentur Regum Syriæ subditi, sed socij; utpotè suàs leges & juxta illas Principem habituri, cujus tempus signetur in actis publicis & privatis, sicut pridem à Nabucho numerabatur: & post à Seleuco Nicanore. Unde ubi sup. à v. 41. di-

Machabæi
prima
victoria
de
Lysia.

Incipit
regnum
Judæorum,
ac
libertas
sub
Simone.

citur: Anno 170. ablatum est jugum Gentium ab Israel, & coepit populus scribere in tabulis & gestis publicis: Anno primo sub Simone, Summo sacerdote, Magno Duce & Principe Judæorum. Serar. Sanctius & Lyranus, hic, cum Petro Comestore, cap. 14. Petav. de Doctrina Tempor. lib. 10. cap. 51. & 1. p. Rationar. lib. 4. cap. 10. Salian. Tuffellin. Briet. ann. 3913. Adrichom. 3824. Torriell. 3912. n. 4. & denique Genebrard. 3952. qui addit: Rex Demetrius Simoni Principatum & Summum Sacerdotium confirmavit in æternum, donec surgeret Propheta fidelis, id est, Christus; de cujus proximo adventu celeberrima erat fama. Verum hoc privilegium tunc non concessum, nisi post legationem Simonis ad Romanos; ut dicitur ibid. cap. 14. à 38. quæ facta anno sequenti, & juxta Salian. & Torriellum, post biennium.

9 Anno Christi 31. cum pridie de illo Joannes Baptista præbisset testimonium, hac die videns ad se venientem Salvatorem, digito circumstantibus ostendit, dicens: Ecce Agnus Dei: ecce qui tollit peccatum mundi. Epiphani. Hæres. 51. & Alapid. ex Joan. 1. 29. Ann. ultimo prædicationis Christi, sub festum Pasche, ab illo è mortuis suscitatur Lazarus. Ibid. n. 57. Alij alibi signant, & factum miraculum, ann. Christi, 32.

10 Romæ post triumphum Valer. Poplicolæ de Tarquinis, finis Junij Bruti. Plutarch. in eo, & Liv. 2. sect. 20. Præmilius, 28. Februar. n. 13. Sacra etiam Marti Victori. Causa refertur à Valer. Max. Marti auxilium (ait, lib. 1. cap. 8. n. 6.) quo victoriam Romanorum adjuvit, nonne memoria celebrandum est? Cum Brutij, atque Lucanij odio incitatisimo, maximisque viribus Thurina Urbis peterent excidium, ac præcipuo studio incoluntatatem ejus C. Fabricius Luscinus Coss. protegeret; resque ancipiti eventu, collatis unum in locum utriusque partis copijs, gereretur; non audentibus Romanis prælio congruere, eximia magnitudinis juvenis, primam eos hortari ad capeendam fortitudinem cepit; deinde ubi tardiores animadvertit, arreptis scalis per mediam hostium aciem; ad contraria castra evasit; & ad motis, vallum conscendit. Inde voce ingenti clamitans, factum victoria gradum, & nostros ad aliena castra capienda, Lucanos Brutosque ad sua defendenda, illuc traxit; ubi conferris dubio certamine terrebantur: sed idem impulsu armorum suorum prostratos hostes, jugulandos capiendosque Romanos tradidit. Viginti millia caesa, quinque millia cum Statio Statilio Duce utriusque gentis & tribus, atque viginti militaribus signis ca-

Christi
ge-
sta.

Finis
Junij
Bruti.

Sacra
Marti
Victori.

pra sunt. Postero die cum Coss. inter honorandos, quorum strenua opera fuerat usus, Vallatrem coronam ei se servare dixisset, à quo castra erant oppressa, nec juvenis id præmium qui peteret, inveniretur; cognitum pariter ac creditum est, Martem patrem populo suo adfuisse. Inter cetera hujus rei manifesta indicia; galea quoque duabus distincta pinnis, qua caeleste caput rectum fuerat, argumentum præbuit. Itaque Fabricij edicto, supplicatio Marti est habita, & à Laureatis militibus magna cum annorum lætitia oblatis auxilij testimonium ei est redditum.

11 Idem refert Ammian. Marcellin. lib. 24. Martisque Victoris imaginem exhibet Hemelar. Aur. numism. Tabul. 11. & 48. Mars Victor galeato capite, hastia armatus, irophaum humeris portat. Gradivus hasta & signo militari, velo præcinctus: quod an cinguli militaris, zona, aut baltei, quo militie honor consistebat, loco & symbolo sit; ambigo. Discrimen hujus in imagine à Jove Victore, erat penes insignia: equidem Jupiter pingebatur stans hasta subnixus & dextrâ victoriolam præferens, adstante infra, Jovis alite aquilâ. Idem ibid.

12 Etiam in hac die sacra Mercurio Legato, cujus symbolum & insigne Caduceus. Salas in Pæreg. Ejus munera alibi dicemus, modo ut Legati, de quo saepe Lucianus, maxime in dialogo Mercurij & Maja. Antiqui adinstar Herculis finxerunt aurea catenâ auribus hominum annexâ, mortales quocumque collibuisse, trahere solitum. Natal. Comes, 5. Mytholog. cap. 5. & Chartar. pag. 227. qui ait: Hercules idem erat cum Mercurij Numine, propter vim eloquentia, quem testatur imago apud Gallos. Tunc Mercurius dictus Hercules Ogmios: de quo illustre emblema apud Alciatum, quod eruditione illustrat Cl. Minos. Fabula excerpta ex Luciano. Ratione eloquentiæ, Legatus Pyrrhi Cyneas vocatus Mercurius & Hercules Gallus: cujus energiam cum cognoscerent Romani, nihil de pace cum Pyrrho decernere in Senatu voluerunt, ni prius Orator ab urbe exiret: foeminas muneribus, viros eloquentiâ devicerat. Plutarch. in Pyrrh. Gallenus in Suasor. infit: Mercurium alatum, cui gallus assidebat, finxerunt pictores & plastæ, juvenem formosum sine furo, ac sine aliquo comitu, vultu hilari, atque acribus oculis.

Imago
Martij
Victoris.

Et Jovis
Victoris.

Sacra
Mercurio
Legato.

Diæus
Hercules
Ogmios.

Cyneas
orator
eloquentia
pol-
lens.

Imago
Mercurij
Legati.

eo quod legatus interdum ad Superos, interdum ad inferos mitteretur. Natal. Com. d. Etiam pingebatur, ut legatio monstraretur, habens sub pedibus nomen Angeli Jaoel: id est, Nunciij Domini (Aucupor, totum Rabbanicum esse ex ridicula cabala) Ægyptij ergo Mercurium cum hocine munere exprimebant specie atque facie Ibis, divaricatis pedibus, estò serpente implicatis, quin obstitaret in volatum; cui adstat Anubis cum listro. Hervvart. d. figur. 80. quam in Oedip. Copt. Tom. 2. part. 2. class. 11. cap. 6. Kircher. interpretans, subdit: Nihil aliud denotant, nisi vim Mercurialem nocivorum omnium abactivam. Ipse enim Mercurius stans paci & concordia malorum Geniorum colebatur expulfor: qua de causa cum ipse Apollini dedisset lyram, vicissim ab eo accepit virgam illam, Caduceum vocatam, in fœdera disidentium; ut facile pax inter quosvis, virgâ interpositâ conciliaretur. Hujus virtutis cum cuperet Mercurius periculum facere; inter duos angues marem & foeminam, acerrimè inter se dimicantes, coniecit: qui repente facti amici, in unum coierunt. Unde Virga Mercurij fuit postea geminis anguibus circumvolutis insignita, & index legationis. Nicander in Alex. pharmac. & Rhodigin. 21. cap. 16.

14 De Caduceo ex pluribus diximus, 30. Januar. n. 4. Describit Chartar. quod dudum, pag. 209. Erat Caduceus (ait) virga erecta, ubi dracones mas & femina parte mediâ voluminis sui invicem nodo obligabantur; primæque partes eorum, reflexæ in circulum, pressis oculis ambitum circuli jungebant, & postmodò caudæ revocabantur ad capulum caducei, ornabanturque alis, ex eadem parte capuli nascentibus. Nodus dicebatur Nodus Herculis. Caduceus pacis insigne erat; & Legati pro pace missi, illum ferebant, qui & Caduceatores appellabantur. Nonnulli Caduceo adjungunt cornucopias; ut Martian. Capell. 2. de Nupt. Philolog. & Mercur. & Alciat. Emblem. 118. ut notetur copia ac felicitas rerum ex abundantia pacis. Quapropter Apollo hujusmodi donum Mercurio conferens, aptud Homer. Odyss. 5. v. 200. dixit:

Hancque tibi virgam, qua felix atque beatus
Efficere dabo; placeant si munera nostra.

In Caducei hieroglyphico, ut ait Capella supr. Ægyptij constitutionem hominis obumbrabant, signantes in cujusvis nativitate quatuor Deos præstites, seu parædros, Demonem, scilicet, Fortunam, Amorem & Necessitatem: quæ omnia suis mythicis notis in Caduceo exprimebant. Videtis etiam Char-

Alia
imagine.

Ejus
Caduceus.

Forma.

Nodus
Herculis.

Caduceus
cum
cornucopia.

Homer.

Cujus
hieroglyphi-
citas?